

Lány a parton...

Minden nap a Duna-parton sétálok, valami mélyen ideköt, folyton idehúz. Napközben többször hallom, hogy valaki azt súgja: - Gyere! És ilyenkor mennem kell. Minden délután. Sétálok a parton, és közben érzem, hogy engem figyel a csend. Egészen furcsa, megmagyarázhatatlan ez. Jó itt, egyedül. Még csak 15 éves vagyok, annyira más, mint a társaim. Persze vannak barátaim, és családom, de mégis olyan, mintha társas magányban élnék. Itt a Duna-parton, mindig megnyugszik a lelkem, és még ha egyedül is vagyok, mégis olyan, mintha lenne mellettem valaki. Sétálok az ártéri erdőben, a legszebb erdőben, amit valaha is láttam, a víz és a szárazföld találkozásánál, a változó és változatlan között. Van itt egy hatalmas tölgyfa, rajta egy szögekkel bevert laminált fénykép. A kép kopottas, egy lányt ábrázol, egy csodálatos lányt. Hosszú haját mintha fújná a szél, arcvonásai elmosódtak ugyan, de mégis mintha emlékeimben erősen látnám arcéleit, mintha hallanám a hangját, a nevetését. Mélyen a szívemben tudom, hogy ismerem ezt a lányt. Pedig nem lehet, mivel a fotón 1962-2007-es dátum olvasható. Milyen érdekes. Én 2007-ben születtem. Megsimogatom a képet, ahogy mindig. Aztán újra hallom a súgó hangot, megint hív. Lemegyek a partra, összeszedem a homokban heverő, fénylő gyöngykavicsokat. Kéztetést érzek, hogy kacsázzak. Eldobom a lapos kavicsokat és nézem, a tükörsima víz felületét megérintő, fel-felpattanó kavicsok által okozott fodrozódást és közben nevetek. Amikor megunom a játékot, zsebre vágom a maradék kavicsot, leülök a parton, és nézem a vizet, ahogy újra megnyugszik. Aztán lefekszem a meleg homokra, lehunyom a szemem és már érkeznek is az emlékképek, ahogy mindig. Folyamatosan villannak be; az ártéri erdő, a Duna-part, a színes kavicsok, a kacsázás, és látom a lányt a parton, hosszú haját fújja szél és nevet, hallom a nevetését és a súgó hangot, hogy gyere, és megint nevet, de talán csak képzeletem játéka ez?! Mégis olyan valóságosnak tűnik, mintha bennem, belőlem szólna a hang. Hirtelen megborzongok, kinyitom a szemem és látom, hogy sötétedik. Felülök, és azon tűnődöm, hogy mi történt? Hogy mit keresek itt minden nap? Ekkor felkapcsolódnak a part menti kandeláberek, s már látni is a sima víztükroön a meleg fényeket, látom benne a víz felett suhanó madarakat. Akkor hirtelen meghallom szárnyuk verdesését, olyanok ezek, mint valami lélekszárnycsapások, és egyszeriben felvillan bennem egy érzés, hogy talán én voltam, és ma is én vagyok, a lány a parton...